

полицията, която непрестанно го подканяше да се „пръждосва“, не ще може да го открие, ако той напусне града Лондонъ.

Въ неговата мизерна улица живѣеше порано една бабичка, която бѣ добра къмъ него. Тя бѣ се прѣселила въ Сенъ-Албанъ, и поради туй мислѣше Йо, че и той би могълъ да отиде въ Сенъ-Албанъ. И бърже-бърже се приготви за пътъ; ала той отнесе съ себе си прилѣпчиви болестни зачатъци отъ своето клетническо жилище, кждѣто всѣкакви трески и зарази, рожби на мръсотията и глада, вирѣха безъ спиртъ.

Когато той стигна въ малката кжщичка, кждѣто квартируваше неговата стара приятелка, той бѣ вече боленъ, твърдѣ злѣ боленъ.

„Цѣлъ съмъ измръзналъ“, рече той на една госпожица, която бѣ дошла да навѣсти своята приятелка и зе да го разпитва покъртено. „Най-първо ме обзе студъ — а слѣдъ туй ми стана, като че горя; послѣ пакъ ледъ студенъ и пакъ страшенъ огънь — сто пжти въ единъ часъ. Главата ми е зашемедена съвсѣмъ и ми се струва, че ще полудѣя — а въ устата ми тѣй сухо — и коститѣ си не ги осѣщамъ вече, и болкитѣ въ коститѣ сжщо“.

Жената, на която Йо разказваше това, бѣ извънредно човѣколюбива и състрадателна; тя зе Йо съ себе си въ кжщи и пожела да го гледа, докато оздравѣе.

Поставиха го въ една топла, суха таванна стая на легло, и всички бѣха добри и любезни съ него. На другия день обаче той бѣ изчез-

налъ. Помислиха, че въ огъня на своята треска, обезумѣлъ, той се е изплашилъ отъ нѣщо и поради това е избѣгалъ.

Болестъта, отъ която Йо страдаше, се оказа твърдѣ опасна и заразителна; жената, която бѣ се показала тѣй любезна къмъ него, и нейната слугиня се заразиха и двѣтѣ и легнаха тежко болни — особено жената, която изгуби хубавитѣ черти на своето лице¹⁾, а едва ли не и живота си.

Изминало се бѣ дълго врѣме, докато се узнае, че Йо наново бѣ се притаилъ въ своята стара улица. Жената бѣ тогава вече съвсѣмъ оздравѣла; ала Йо страшно се измжчваше, знаейки, че той бѣ, който ѝ бѣ причинилъ такова голѣмо зло. И другъ единъ човѣкъ сжщо тѣй ужасно страдаше отъ туй нѣщо. Тоя човѣкъ бѣ нѣкой си Господинъ Воудкуртъ, лѣкаръ по занаятъ, чието сърдце принадлежеше изцѣло на младата Госпожица, която бѣ се показала тѣй чувствителна къмъ бѣдния Йо.

Единъ день Господинъ Воудкуртъ минаваше изъ мръсната улица и съгледа какъ една жена тичаше слѣдъ едно дрипаво момче, викайки: „Дръжте го! Дръжте го!“ Докторътъ помисли, че нѣщо е откраднато отъ жената, завтече се бърже и улови момчето. Това момче бѣ Йо.

Жената се обади, че е неговата стара приятелка, при която той бѣ отишълъ въ Сенъ-Албанъ. Тя каза че не се оплакваше отъ него, но искала само да узнае кждѣ се е заврѣлъ, отъ като бѣ се измъкналъ изъ кжщата въ Сенъ-Албанъ. Ала Йо до туй врѣме бѣ тѣй често и тѣй сурово подканянъ и заплашванъ да се „пръждосва“, че се боеше отъ всички люде и никому не вѣрваше.

Когато се убѣди, че нито жената нито Господинъ Воудкуртъ не мислятъ да му сторятъ нѣщо лошо, взе да разказва той всичко, каквото му се бѣ случило отъ деня, когато бѣ избѣгалъ отъ кжщата на добрата млада жена.

Нѣкой бѣ го изскубалъ отъ мизерната му дупка и бѣ го настанилъ въ една болница. И когато той се поправилъ, за да може да напустне болницата, Господинътъ му далъ мал-

¹⁾ Навѣрно болестъта, за която се говори е едра шарка, която нѣкога, прѣди откриването на ваксината, е върлувала много и обезобразявала лицата на заболѣлитѣ.